

«Ο Βυζάντιος εκπλήσσει»

Εναν από τους πιο πρωτότυπους, τους πιο οξυδερκείς και τους πιο γοητευτικούς ζωγράφους της εποχής μας, είχε χαρακτηρίσει ο Ευγένιος Ιονέσκο τον Κωνσταντίνο Βυζάντιο, προλογίζοντας το 1963 την έκθεσή του στην γκαλερί Ζαν Μπισέ του Παρισιού.

«Ο Βυζάντιος ανήκει σ' αυτούς που εκπλήσσουν, αυτούς που αντιλαμβάνονται και σε αυτούς που το βασικό τους μέλημα είναι να μας δώσουν αυτό που κατάφεραν εκείνοι να αντιληφθούν», έγραφε. «Με ελάχιστα μέσα, σ' ένα χρώμα διακριτικότητας και τόλμης, σεμνότητας και δύναμης, με έναν πλούτο φτιαγμένο από εκουσία πενία τα σύμπατα εναγκαλίζονται υπέρλαμπρα και ένδοξα. Είτε πρόκειται για την πράσινη περίοδο είτε για την γκριζα είτε για την κόκκινη, υπάρχει η ίδια ανάφλεξη, το ίδιο πρόβλημα του φωτός που λύεται μέσα από ισοδύναμες σχέσεις».

Ο Ιονέσκο πίστευε ότι ο Βυζάντιος σε μερικά σημεία «αποκάλυπτε τον εαυτό του, τον κόσμο του, έναν κόσμο που είναι και δικός μας, τον αναγνωρίζουμε, είναι ένας κόσμος τραγικός και δυνατός που βλέπουμε να σχηματίζεται μέσα σε μια γιορταστική έκρηξη».

Τις πολύτιμες αυτές γραμμές διαβάζουμε στο λεύκωμα «Κωνσταντίνος Βυζάντιος» (Ωκεανίδα) που παρουσιάστηκε από τον ακαδημαϊκό Χρύσανθο Χρήστου χθες βράδυ στο θέατρο του Κολλεγίου Αθηνών. Το

βιβλίο περιλαμβάνει ενδιαφέροντα κείμενα κριτικής παρουσίασης του έργου του Έλληνα ζωγράφου τα οποία υπογράφουν πλην του Ιονέσκο οι: Ζαν Πολ Αρόν, Ζαν Λικ Σαλιμό, Μισέλ Φουκό και Ζεράρ Γκασιό-Ταλιπό.

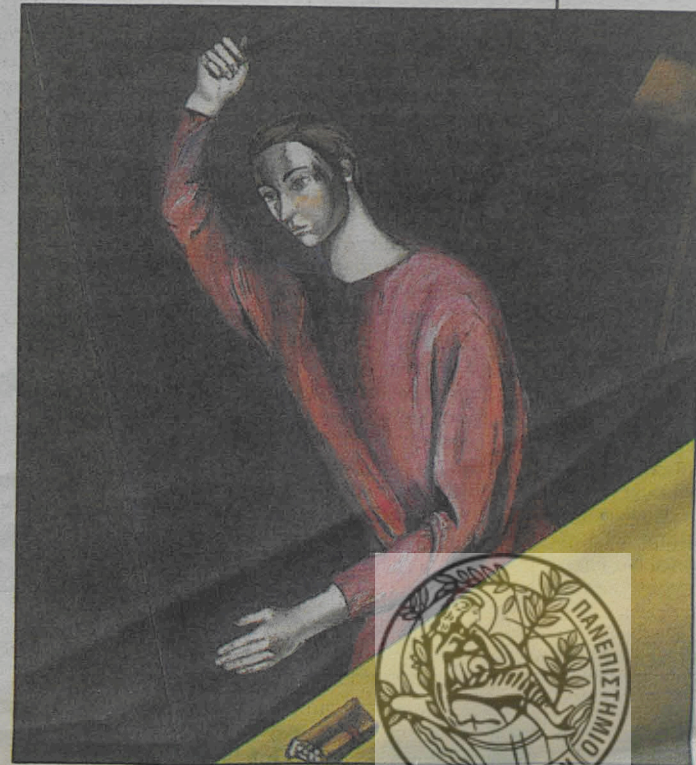
Για τα σχέδια του Βυζάντιου της περιόδου 1973-78 ο Μισέλ Φουκό σημειώνει:

«Αυτά τα σκοτεινά, οι χωρίς χρώμα πίνακες όπου όλα τα στοιχεία είναι θετικά, κατά παράδοξο τρόπο δεν θυμίζουν καθόλου τη φωτοσκίαση. Το μαύρο τους δεν αντιστοιχεί στη νύχτα - είναι η ένταση ενός αγώνα. Τα σκοτεινά σημεία δεν είναι σκιά αλλά τόπος όπου συναντώνται οι πιο ζωντανές μορφές».

Για τη ζωγραφική του (1978-1992) ο Ζαν Πολ Αρόν διερωτάται: «Ποιος θα μπορούσε να αποκαταστήσει στην αξιοπρέπειά τους τα πράσα και τα κουνουπίδια χωρίς περιστροφές και υπεκφυγές χωρίς τις υποκρισίες και τους ελιγμούς που χαρακτηρίζουν εδώ και δύο δεκαετίες την περιπέτεια της ανακτιμένης παραστατικότητας;

...Ο Βυζάντιος δεν τοιγικονεύτηκε την ενοιά του, από το φαγισμό ως τους Ρωμαίους κι απ' αυτούς ως τους βυζαντινούς και τη ρωμανική τέχνη, παράδοση που ξαναγεννιέται μετά από λήθαργο επτά αιώνων, στον Μανέ και στον Τζιακομέτι».

Στο λεύκωμα παρουσιάζονται γνωστά έργα του καλλιτέχνη από το 1973 μέχρι το 1992.

Έργο του Κωνσταντίνου Βυζάντιου